

Petra Vollinga

Hallo liefde

Zes mensen zijn op zoek naar geluk
maar dat ligt soms dichterbij dan je denkt...

ISBN 978-90-225-8249-7

ISBN 978-94-023-1021-4 (e-book)

NUR 301

Omslagontwerp: bij Barbara

Omslagbeeld: © Nicole Franke/Hollandse Hoogte/plainpicture

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

Auteursfoto: Hester Doove

© 2018 Petra Vollinga en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor N., mijn eigen liefde

Charles

Een fractie van een seconde is hij vergeten wat hij hier ook alweer kwam doen. Een niemandsland in de vaart der volkeren.

‘Nadenken, Charles,’ zegt hij tegen zichzelf. ‘Je staat in de keuken, dus je moet in ieder geval niet plassen.’ Hij kijkt op zijn horloge. Bijna vier uur. Tijd voor thee.

O ja.

Fluitend gaat hij aan het werk. Theezetten is altijd zijn taak geweest, al zolang ze elkaar kennen. Sophia kan dan wel de sterren van de hemel koken, hij is nog altijd de theemeester. Met water dat echt heeft gekookt. In een ouderwetse fluitketel. En losse thee uit een blikje dat hij elke week vers gaat halen in een winkeltje op de Haarlemmerstaat, dat daar al honderd jaar zit. De theepot is ook uit het jaar kruik, maar dat maakt het resultaat alleen maar lekkerder. Fien, noemt hij haar liefkozend. Een oude Engelse dame op porseleinen pootjes, waarvan alle poriën zijn verzadigd met thee. Ondanks haar verbleekte bloemen en hier en daar afgebladderd goud, houdt Fien haar rug recht en draagt ze het eigenwijze dekseltje met gouden knop nog net zo fier als toen ze haar kochten.

‘Nog even rustig trekken!’ roept hij naar de woonkamer. Trekken, dat is het grote geheim. Mensen zijn allemaal veel te ongeduldig tegenwoordig. Maar goede thee heeft tijd nodig. De blaadjes moeten rustig aan het hete water kunnen wennen.

Terwijl de thee zijn werk doet, gaat Charles, zoals altijd, voor het raam staan. Vogeltjes kijken. Hij weet alles van vogels. Hoe ze eruitzien, hoe ze klinken, wat ze eten. In zijn kleine tuin staan altijd een paar vogelbadjes, schoteltjes met zaden en er hangen vetbollen in de boom. Ook in de zomer. Zodat ze weten dat ze welkom zijn bij hem. Vandaag heeft hij geluk. Vlak voor zijn neus zit een roodborstje uitgebreid te badderen op de tuintafel.

‘Sophia schat, kom eens kijken! Hij is er weer,’ roept hij naar de kamer. Het roodborstje maakt er een heel ritueel van, gebruikt nog net geen shampoo en conditioner op dat mooie rode borstje. Hij kijkt weer op zijn horloge. Zeven minuten. Precies goed. Met militaire precisie zet hij Fien op haar lichtje op het dienblad. Twee kopjes ernaast, een schaalje met twee dikke spritsen, perfect.

Tevreden loopt hij de kamer in.

‘Zo, liefje, we kunnen.’ Hij zet het dienblad voorzichtig op de salontafel, pakt de kopjes en schenkt ze vol. Een voor hem en een voor haar. Met zijn kopje gaat hij op de bank zitten, kijkt naar de muur en heft het in de lucht.

‘Proost,’ zegt hij en hij neemt heel voorzichtig een slokje. Zijn vrouw kijkt glimlachend op hem neer.

Vanuit de fotolijst aan de muur.

Liza

‘Shit, tien voor vijf al. Ik moet echt weg, anders ben ik dood.’

Met een achteloos gebaar trapt Liza haar half opgerookte sigaret uit in het sierperk naast de school. Niet dat ze roken echt lekker vindt, maar het ziet er wel vet stoer uit.

‘Yo, later,’ zegt Soraya.

Liza weet dat haar vriendin haar paniek niet snapt. Soraya’s moeder heeft nog nooit gezegd hoe laat ze thuis moest zijn. Ook niet toen ze nog in groep 6 zaten. Die vrouw heeft twee banen om hun huis te kunnen betalen. Dat is bij haar thuis wel anders. Huisarrest. Hoe vorige eeuw wil je het hebben?

Ze rent inmiddels meer dan dat ze loopt. Haar vader was heel duidelijk. De hele week om vijf uur thuis, geen mobiel, geen Netflix, alleen maar huiswerk maken. En zo niet? Dan een maand geen telefoon. Dan gaat ze nog liever meteen dood. Hoe kan je nou zonder telefoon? Dat kan toch helemaal niet? Geen contact met vrienden, geen Facebook, geen Snaps en vooral... geen Instagram. Dan heeft ze straks niemand meer.

‘Pap! Als ik een maand geen likes kan geven op foto’s van mijn vriendinnen, dan kan ik net zo goed meteen van school gaan. Dan ben ik straks helemaal alleen.’ Huilend had ze aan haar vader proberen uit te leggen wat de impact van zijn straf precies zou zijn. Dat iedereen het haar kwalijk zou nemen als

ze zo lang niks van zich zou laten horen. Snapte hij natuurlijk helemaal niks van.

‘Je ziet die meiden toch elke dag op school?’ Zucht. Oude mensen zijn zó vermoeiend. En dat allemaal om dat ene sigaretje dat hij had gevonden. Nou ja, en die twee vieren op haar cijferlijst.

Om twee minuten voor vijf gooit ze de voordeur open. ‘Ja hallo, huispopo? Ik ben er, hoor!’

Haar moeder komt de gang in lopen. ‘Dag, lieverd. Hoe was je dag?’

‘Fantástisch, zoals altijd.’ Ze geeft haar mobiel met een theatraal gebaar af. Nog drie dagen.

‘Hè, Lies, kan je nou nooit eens gewoon antwoord geven? Ik vraag het toch gewoon aardig?’

‘Ik zeg toch hoe het was? Fantástische school, geweldige leraren, súperfijne kinderen allemaal. Héél veel geleerd vandaag. Mag ik nu alsjeblieft meteen huiswerk maken? Daar heb ik echt zin in, namelijk.’ Ze loopt meteen door naar boven, haar moeder geïrriteerd achterlatend. Jammer dan. Geen zin in gezelligheid. Van haar moeder moet altijd alles leuk zijn. ‘Nou, mam, ik heb nieuws voor je,’ mompelt ze. ‘Het leven is niet leuk.’ Geen reet aan zelfs. Niet als je op haar school zit in ieder geval. Op haar kamer klapt ze haar laptop open en gaat meteen naar Skype. Sukkels. Dachten ze nou echt dat ze zonder mobieltje geen afleiding meer had?

Hé, Soor, waar zit je? typt ze. Geen antwoord. Die zit natuurlijk weer lekker in de Blow Up.

Had zij maar een moeder die werkte. Dat zou pas echt relaxed zijn.

Maurice

‘Joe, dank je, darling. Héél goed gedaan.’ Nummer 31 loopt zichtbaar opgelucht de kamer uit. Maurice legt de castingpapieren op de linkerstapel. Afgewezen. ‘Veel te jong,’ zucht hij. ‘Hoe moet dat nou geloofwaardig een moeder van drie neerzetten? Wie nodigt die mensen uit?’

‘Jij,’ zegt Maud droog. ‘Gistermiddag, na je eerste glas wijn.’ Hij zucht en maakt een *mental note*. Geen acteurs meer bellen na vijven. Hij kijkt op zijn horloge. Half vier. Nog vijf ‘moeders’ te gaan.

‘Hallo, ik ben Martine,’ zegt nummer 32. Ze is minstens tien kilo zwaarder dan op haar laatste castingfoto. Dat hoeft op zich geen probleem te zijn voor een moederrol, ware het niet dat het een commercial is voor Unox en die willen ab-so-luut niet geassocieerd worden met dikke mensen.

‘Hai, Martine. Leuk je weer eens te zien. Hoe is het met je?’ Hij doet het kussen-in-de-luchtding, Martine doet gezellig mee.

‘Heel goed,’ zegt ze. ‘Druk, hè, druk met dat stuk in DeLa-Mar.’

Fuck, in welk stuk zit ze? Hij heeft laatst iets voorbij zien komen in z’n inbox.

‘Ja, wat goed van je! Ik hoorde al dat je de sterren van de hemel staat te spelen.’

Martine glundert. ‘Ja, ik ben heel blij met de maandag en de dinsdag, inderdaad. Charlotte heeft de andere middagen, maar je moet ergens beginnen.’

Hij knikt. Ergens beginnen. Mijn god, ze is vijfenveertig, te dik, niet getalenteerd genoeg en ze heeft wel heel erg veel rimpels gekregen sinds hij haar voor het laatst zag. Ze zit al vijftien jaar in het bakje ‘bellen voor tegenwicht’. Dat wil zeggen dat ze dient als voorbeeld van wat de klant zeker níét wil. Dat maakt de keuze voor wat de klant dan wél wil een stuk makkelijker, omdat de goeie acteurs er dan meer uit springen. Hij heeft zo z’n trucjes. Klanten kunnen nou eenmaal heel slecht door audietapes heen kijken.

‘Oké, Martien, als je even daar wilt gaan staan. Stel jezelf even voor, vertel kort je ervaring, of je beschikbaar bent op de draaidagen en of je op dit moment in een commercial te zien bent.’

‘Hallo, ik ben dus Martine.’ Ze lacht in de camera, haar voorhoofd glimt een beetje. ‘Ik ben hartstikke beschikbaar, mijn laatste commercial is zeven jaar geleden geweest voor inlegkruisjes en ik speel op dit moment in een kindertoneelstuk de rol van juffrouw Mier. Hartstikke leuk.’ Die laatste twee woorden zegt ze met een heel hoog stemmetje. Juffrouw Mier waarschijnlijk.

‘Dank je, heel goed,’ zegt hij. ‘Draai even naar rechts, ja, nu naar links, laat even je handen zien, andere kant, top.’ Hij geeft Maud een seintje, die zet de camera even op pauze.

‘Goed. Je bent dus een moeder met drie kleine kinderen. Die willen allemaal boerenkool met worst, maar er is één stuk worst te weinig. Die kids krijgen ruzie, de vader wil zijn worst niet afstaan en dan kom jij de kamer in met een hele extra worst op een vork. Dan zeg je je tekst. De tafel is zogenaamd daar.’ Hij wijst naar de hoek achter hem. ‘Klaar?’ Martine knikt en schraapt haar keel. ‘En actie!’

Ze haalt diep adem en doet haar ogen dicht. Concentratie. Maurice kijkt naar Maud en rolt met zijn ogen. Maud grinnikt. Dan begint Martine te lopen, met een denkbeeldige worst op een vork in haar rechterhand. ‘Nounou, er is genoeg voor iedereen, hoor,’ zegt ze. Ze articuleert alsof ze een zaal vol kleuters toespreekt. Wat ze aanstaande maandag ook weer gaat doen. ‘Wie zoet is krijgt worst.’

‘Ja, stop maar,’ zegt hij. ‘Dank je, heel goed gespeeld. Dat laatste staat alleen niet in het script, hè?’ Hij voelt een zware migraineaanval opkomen.

‘Nee, weet ik,’ giechelt Martine. ‘Ik dacht, dat is misschien wel een geinige toevoeging.’

‘Heel geinig, Tien. Die houden we erin. Kun je hem nog een keertje doen, maar dan zonder die laatste zin? Dan hebben we dat in ieder geval ook.’ Martine gaat weer in de concentratiemodus, komt op en zegt nog iets nadrukkelijker dan de eerste keer: ‘Nounou, er is genoeg voor iedereen, hoor!’ Ze kijkt recht in de camera in plaats van ergens in de hoek achter hem en er zit wit spuug in haar linkermondhoek.

‘Top. We hebben ’m, hoor,’ zegt hij. Maud zet de camera stop.

‘Echt? Moet ik hem niet nog een keer doen, maar dan alsof die moeder ruzie heeft met die vader? Dus dat die worst symbool staat voor hun hele huwelijk, waarin ze elkaar niks gunnen?’

Het geklop achter zijn ogen wordt heviger.

‘Nee, hoor, dat hoeft niet. Het was helemaal perfect. Wat goed is is goed, toch?’ Martine knikt en loopt, na een knuffel met zweetgeur, de kamer uit.

‘Wijntje dan maar?’ vraagt Maud.

‘Heeft een olifant een slurf?’ zegt hij.

Agnes

Gymspullen. Natuurlijk. Die heb je nodig als je vier bent en met allemaal andere vierjarigen in de gymzaal gaat huppelen en hoepelen. Dat kan namelijk niet gewoon in je ondergoed op je blote voeten, zoals vroeger. Nee, dat moet in witte hemdjes en blauwe broekjes, 'zodat iedereen er hetzelfde uitziet en niemand gepest wordt'. Gympen zijn verplicht, vanwege de voet-schimmel die blijkbaar welig tiert op De Platanen, en dat is allemaal prima, het zal haar allemaal jeuken, als ze die spullen maar tien minuten geleden had kunnen vinden.

Agnes kijkt op haar horloge: 08.25 uur. Nog vijf minuten om twee eeneiige kleuters zo aan te kleden dat ze nog iets van een eigen identiteit behouden, de gymspullen te zoeken én te vinden, ontbijt voor drie klaar te maken en op te eten, alles in de Audi te proppen en de twintig minuten naar school te rijden. Weer niet gelukt. En o ja, om half tien komen er vier belangrijke mannen van ABN AMRO naar een pitch luisteren die zij gaat presenteren. Ze kan de preek van de kleuterjuf al bijna uitschrijven: 'Als wij al zo'n slecht voorbeeld geven, hoe moeten die kleintjes dan leren wat op tijd komen is?' Ze heeft geen idee, haar lukt het in ieder geval bijna nooit.

'Jongens, jullie mogen vandaag helemaal zelf kiezen wat je aan wilt naar school.' Op dat moment ziet ze tot haar grote opluchting de gymspullen op een knoedel in de hoek bij de was-

machine liggen. Ze ruikt er even aan en stopt ze met een vies gezicht dan toch maar in de linnen gymtas. In de keuken maakt ze een hele grote stapel witte boterhammen met pinda-kaas, die ze in één keer doormidden snijdt en in een zak doet. In de badkamer smeert ze snel een grote hoeveelheid Touche Éclat onder haar ogen, trekt geroutineerd twee zwarte lijntjes en prikt net niet met de mascararoller in haar oog. Haar haar is een drama vandaag, dus staartje. Witte blouse, spijkerbroek, hippe gympen, chic colbertje. Altijd goed. De vlek op haar linkermouw zie je toch niet onder een jasje.

‘Jongens, we gaan!’ roept ze onderaan de trap. Op de bovenste trede verschijnen haar mannetjes. De een in een konijnenonesie, de ander in zijn Spiderman-pak. So be it. Eenmaal vastgegespt op de achterbank, is het tijd voor hun ontbijt. Ze zet de zak brood tussen ze in. ‘Eet smakelijk, heren.’ Die tasten toe. Eten vinden ze belangrijk. Tien over half negen. Ze start de auto en rijdt weg, met iets meer gas dan verantwoord. De buurvrouw kijkt geïrriteerd op naast haar vuilcontainer. Agnes zwaait.

‘Mama?’

‘Ja, Storm?’

‘Wat betekent fokkerdefok?’

‘Niks, liefje, dat is een grotemensenwoord.’

‘Dat zei jij net tijdens het aankleden.’

‘Ik ben dan ook een groot mens.’

‘Fokkerdefok.’

‘Nee, Bickel, dat mag je dus niet zeggen.’

‘Fokkerdefok! Fokkerdefok! Fokkerdefok!’

Ze zucht en zet de radio aan. Nog twaalf uur, dan mag ze weer naar bed.

Mats

‘Rondje van de zaak, gasten,’ zegt Bram, met zes vrolijke ballonnetjes in zijn handen. Ze nemen er allemaal eentje. Mats krijgt een blauwe. Mooie kleur, blauw. Blauwe ogen, blauwe zee, blauwe lucht: allemaal goeie dingen eigenlijk, blauw. Blauw. Hij is zelf blauw. ‘Op drie,’ regisseert Bram. ‘Een... twee... drie!’

Hij zet de ballon met lachgas aan zijn mond en neemt een grote teug. Meteen loopt er een warm bad leeg in zijn hoofd. ‘Met schuim,’ giechelt hij hardop. Wat klinkt die dj ineens fantastisch, mixt hij nou drie tracks door elkaar? Dat moet hij onthouden. Even Shazammen misschien? Hij neemt nog een teug. Dan nog eentje. De ballon is leeg. Even zitten moet hij. Maar dat kan niet als je al zit. Toch? Alles draait zo snel, kan iemand de wereld even stopzetten misschien?

‘Mats. Matsie!’ Is hij dat? Hij denkt van wel. Mats, ja, zo heet hij. Hij kijkt en ziet vier gezichten boven zich hangen.

‘Ah, daar is-ie weer. Jezus, man, ik schrok me dood. Gaat het?’ Hij wil rechtop gaan zitten, maar dat gaat even mooi niet door. Een steek trekt door zijn hoofd van zijn ene naar zijn andere oor.

‘Moeten we geen ambulance bellen?’

‘Nee, joh, hij is gewoon flauwgevallen, heb ik ook zo vaak gehad. Biertje erin en hij is weer het mannetje.’

Bij het woord ‘bier’ draait Mats zijn hoofd opzij en spuugt het avondeten eruit. Spaghetti bolognese, uit een pakje. Dat lucht op.

‘Goed zo, jongen, gooi het er maar uit,’ hoort hij boven zich. En dat doet hij. Nog een keer of drie. Iemand tilt hem van de grond en legt zijn arm om hem heen. Aan de andere kant doet een ander iemand hetzelfde.

‘Taxi is project kansloos, we lopen wel,’ zegt de rechter-schouder. Zijn benen bewegen wel, ziet hij, maar hij heeft geen idee wie daarvoor zorgt. Dat zal hij toch zelf wel zijn? De Hema, C&A, Bakker Bart, een brug, een gracht, een heleboel voordeuren. Iemand graait in zijn broekzak.

‘Jezus, wat heeft die gast veel sleutels. Welke is het?’

‘Als jij hem vasthoudt, probeer ik ze.’ Drie trappen die bij elke trede langer worden. Hij klimt zo hoog als de Kilimanjaro.

‘*Special delivery!*’ schreeuwt de sleutelman. Er komt iemand aanlopen. Hé, die kent hij ergens van.

‘Godver, Mats. Alweer?’ klinkt het boos. Nou weet hij het weer. Dit is Gijs. Die woont in de kamer naast hem. ‘*Thanks, guys*, ik neem hem wel over vanaf hier.’ Hij voelt hoe Gijs hem zijn kamer in duwt, hij laat zich op zijn bed vallen en is weg. Dit bed is de hemel. Er is geen plek op de wereld waar hij zo graag is als in dit bed. Hier wil hij nooit meer uit. Nooit meer.

Lotte

Zou Dr. Dolittle haar nou missen als ze de hele dag op haar werk is? Of is hij allang blij dat-ie dan even rust heeft?

‘Dag, lieverd, tot vanavond. Gaan we lekker samen een film kijken. Goed? En ik neem die koekjes voor je mee die je zo lekker vindt.’ Hij kijkt haar vragend aan. ‘Je weet wel. Die knapperige.’

Zonder Lotte nog een blik waardig te keuren, gaat hij naast de verwarming zitten. Dan niet. Ze pakt haar sleutels van het tafeltje naast de deur en kijkt nog even in de spiegel. Knot, vintage vlinderbrilletje, bloemetjesblouse. Ze draait het middelste flesje nagellak dat op het tafeltje staat met het etiket naar voren, zodat het weer een mooi rijtje vormt met de andere flesjes, en doet de voordeur open. ‘Dag, dokter!’ roept ze nog. Geen antwoord.

Op de fiets kijkt ze strak voor zich uit. Ze is al een keer gevallen doordat haar gedachten alle kanten op gingen, behalve de kant die ze op moesten en dat wil ze koste wat kost voorkomen. De supermarkt is nog dicht als ze aan komt fietsen. Mooi. Precies op tijd. Ze gaat naast de ingang staan wachten en kijkt naar de kerk aan de overkant van de straat. Die ramen. Ze zien er elke dag anders uit, net hoe het weer is. Schijnt de zon, dan straalt het rood, geel en blauw je tegemoet. Maar is het grijs, zoals vandaag, dan heeft het glas in lood iets

sombers. Alsof alle levensvreugde eruit is.

‘Wat een rukweer, hè?’ stelt haar baas vast, die zijn scooter parkeert en met zijn helm nog op de deur van het slot haalt.

‘Zeg dat wel, Johan. Gelukkig zitten wij lekker binnen vandaag.’

‘Zo is het, meissie. Zo is het maar net.’ Ze lopen achter elkaar aan naar binnen en ze snuift de geur op van de winkel zonder mensen, na een nacht slapen. Die is anders dan aan het eind van de dag. Kruidiger. Nog niet verpest door deodorant, zeep en zweetlucht van iedereen die met zijn karretje langs de verse specerijen en het brood sjokt. Johan loopt door naar achteren om de lichten aan te doen, Lotte hangt haar jas aan de kapstok. Aan het onderste pootje, dat een beetje uitsteekt naar rechts. Net iets verder dan de andere pootjes.

Ze zet de oven aan, waar de croissantjes in klaarliggen, vannacht al voor de helft gerezen door de kamertemperatuur van de omgeving. Op honderdzesentwintig graden twintig minuten afbakken, zodat ze straks precies goed zijn. Luchtig, groot en knapperig. Dan gaat ze naar haar domein: kassa 1. Ze draait een rondje op de stoel om te voelen of hij op de juiste hoogte staat. Dat staat hij altijd. Ze zet de kassa aan en geniet van het geluid van de la. Met een ouderwetse ‘ping’ schiet hij naar voren, de rolletjes geld uit hun slaap schuddend. Twee rolletjes euromunten, drie rolletjes twee-euromunten, vijf rolletjes met vijftigcentmunten en twee bakjes met los kleingeld. Tien briefjes van vijftig, tien van twintig, tien van tien en twintig van vijf. Alles klopt. Met een tevreden glimlach doet ze de la weer dicht. Zij is er klaar voor.